

Arrest

nr. 93 066 van 7 december 2012
in de zaak RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2012 en op 7 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 5 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, van haar advocaat K. KEERSMAEKERS, loco advocaat S. DEKKERS, van haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. STESSENS, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Igbo afkomst. U bent een christen. U werd geboren te Calabar in Cross River state op 5 oktober 1984. U werd kort na uw geboorte besneden. U groeide op in Calabar. Uw moeder overleed toen u nog jong was. U hebt geen broers of zussen. Uw vader Senah verkocht bouwmaterialen, maar dit vlotte niet goed. In 2006 verhuisde u daarom met uw vader naar Jos in Plateau state. U woonde er in L. {...} street 2. Eind 2010 begon u een relatie met een zekere Christian. Er waren regelmatig religieuze onlusten tussen christenen en moslims in Jos, maar tot

januari 2011 kreeg u er nooit persoonlijk mee te maken. Op 8 januari 2011 pleegde Boko Haram echter een aanslag op de christenen op de markt. Uw vader was daar aanwezig en overleed. Begin 2011 raakte u zwanger van Christian. Hij was hier echter niet blij mee. U hebt hem sindsdien niet meer gezien. Uw vader was overleden en Christian wilde niet voor u en uw toekomstige baby zorgen. U kon ook de huishuur niet meer betalen. Daarom ontfemde de pastoor van de Christ Apostolic church zich over u. In maart 2011 ging u in de Christ Apostolic church in H. {...} street 5 te Jos wonen. Op 29 augustus 2011 werd de kerk echter aangevallen door de moslimfanatici van Boko Haram. Ze doodden de pastoor en zijn zoon, staken de kerk in brand en vielen de andere aanwezigen aan. Er was paniek en u vluchtte. Een blanke missionaris en zijn vrouw raadden u aan om Jos te verlaten. Dezelfde nacht nog brachten ze u naar Abuja. U verbleef er een aantal weken en de missionaris regelde uw vertrek uit Nigeria. Op 20 september 2011 verliet u Nigeria per vliegtuig. De volgende dag kwam u in België aan. Nog een dag later vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Op 18 november 2011 werd uw dochter Favour in België geboren. Bij terugkeer naar Nigeria vreest u dat uw dochter Favour besneden zou worden. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u medische attesten neer waaruit blijkt dat u besneden werd en dat uw dochter Favour niet besneden werd.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vervolging door Boko Haram in Jos vreest. U verklaart ook niet te willen terugkeren naar Nigeria omdat u vreest dat uw dochter Favour, die op 18 november 2011 in België geboren werd, er besneden zou worden. Volgende bedenkingen dienen echter bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Het eerste probleem betreft het feit dat u vervolging door Boko Haram in Jos vreest. U verklaart op het Commissariaat-generaal dat u van 2006 tot augustus 2011 permanent in Jos woonde (gehoor CGVS, p. 3). U weet uw verblijf van 2006 tot 2011 in de stad Jos echter niet aannemelijk te maken. Zo is uw kennis over uw directe leefomgeving in de stad Jos erg beperkt. Gevraagd naar omliggende straten van uw straat L. {...} street, noemt u Haliru street, Dileania street, Taminus street en Kwara Rafa street (gehoor CGVS, p.7). In de informatie waarover het CGVS beschikt zijn Haliru street, Dileania street en Kwara Rafa street niet terug te vinden als omliggende straten van uw straat L. {...} street. We gaan ervan uit dat u met 'Taminus' Terminus bedoelt, wat zou kunnen kloppen aangezien u verklaarde dat dit aan een grote markt ligt (gehoor CGVS, p.7), wat klopt volgens de gegevens waarover het CGVS beschikt. U slaagt er dus slechts in om 1 omliggende straat van uw straat te noemen. Wanneer u vervolgens 7 omliggende straten van uw straat worden voorgelezen kent u er 5 niet: namelijk Church street, Massalachin street, Ndagi Farouk close, Barrack street en Gangare road. Van 2 genoemde straten, Rwang Pam street en Tafawa Balawa road, stelt u dat u ze kent en dat ze dicht bij uw huis liggen. U slaagt er echter niet in om deze straten te situeren en uit te leggen hoe u ze kunt bereiken vanaf uw woonplaats (gehoor CGVS, p.11,12). U verklaart dat u langs een 'main road', een grote weg, moet passeren om van uw huis naar de kerk te gaan. U weet echter niet hoe deze hoofdweg heet. U kunt ook geen hoofdstraten uit Jos benoemen (gehoor CGVS, p.8,10). Wanneer u later gevraagd wordt of u respectievelijk Ahmadu Bello way, Muritala Mohammed way en Bauchi road kent, zegt u dat u ervan gehoord heeft maar niet weet waar het is, dat het niet dicht bij uw huis is en zelfs dat het buiten Jos ligt (gehoor CGVS, p.10,11). Nochtans zijn deze 3 straten belangrijke hoofdstraten in Jos (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Meer zelfs, ze passeren tussen uw huis en de Terminus markt, waar uw vader bouwmaterialen ging verkopen en waar u volgens uw verklaringen ook regelmatig heen ging (gehoor CGVS, p.5,6,7,8). U kunt tot slot ook geen moskee in uw buurt noemen (gehoor CGVS, p.8).

Niet alleen uw kennis over de nabije omgeving van uw woonplaats is slecht. Ook uw algemene kennis over de stad Jos is erg beperkt. U verklaart dat Berom een voorkomende stam in Jos is en Berom de meest gesproken taal in Jos is. U stelt ook dat de mensen die Berom spreken meestal moslims zijn (gehoor CGVS, p.7,8,9). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt zijn de Berom echter net een minderheid in Jos en zijn het veelal, zoniet altijd, christenen, die bedreigd worden door de Hausa-Fulani meerderheid die moslims zijn. Dat u verkeerdelijk stelt dat de Berom de meerderheid vormen in Jos en veelal moslims zijn, toont aan dat u blijkbaar ooit wel al gehoord hebt over Berom, maar de reële situatie in Jos duidelijk niet kent. Verder weet u niet wie de aartsbisschop van Jos is (gehoor CGVS, p. 9). U verklaart dat er een rivier door Jos loopt, maar weet de naam niet. Wanneer u later gevraagd wat Bunga is, weet u dit niet (gehoor CGVS, p.9,11). Nochtans is Bunga de naam van de rivier die door Jos stroomt (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Gevraagd om bekende plaatsen in Jos te noemen, geeft u de zoo en een mijnschool op (gehoor CGVS, p. 9). Gevraagd of u respectievelijk de gevangenis, de zoo, het sportstadion en het treinstation weet liggen, antwoordt u

telkens dat u niet kunt uitleggen hoe je er kunt geraken en dat het niet dicht bij uw huis ligt (gehoor CGVS, p.9,10,11). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt liggen de gevangenis, de zoo, het sportstadion en het treinstation allen echter dicht tot heel dicht bij uw vermeende woonplaats. Ook de universiteit van Jos en ziekenhuizen in Jos kunt u niet situeren (gehoor CGVS, p.9). Zelfs het Maria Regina ziekenhuis, waar u volgens uw verklaringen op onregelmatige basis tussen 6 maanden en een jaar voor verpleegster studeerde, kunt u niet situeren. U slaagt er ook niet in het adres van dit ziekenhuis te geven (gehoor CGVS, p.4). In de informatie waarover het CGVS beschikt is bovendien geen informatie terug te vinden over een Maria Regina ziekenhuis in Jos. Tot slot weet u geen namen van bergen of heuvels in de buurt van Jos te noemen, kunt u geen omliggende dorpen van Jos benoemen en kunt u niets vertellen over plaatsen die u passeerde tijdens uw vlucht van Jos naar Abuja (gehoor CGVS, p.12).

U verklaart het feit dat u vele plaatsen in Jos niet kan situeren aan het feit dat u niet goed bent in straatnamen en dat u enkel de straatnaam kent van plaatsen waar u heen gaat, maar niet de straatnamen die u passeert (gehoor CGVS, p.5,10,12). Hiermee overtuigt u niet. Het is, zoals ook gezegd tijdens het gehoor (p.10), niet per se nodig om enkel straatnamen te noemen om uit te leggen waar iets zich bevindt. Van iemand die beweert gedurende meerdere jaren ergens te hebben verbleven kan verwacht worden dat zij meer kennis zou hebben over haar leefomgeving. Daarnaast lijkt het vreemd dat men alleen straatnamen zou kennen van plaatsen waar men heengaat, maar niet de straatnamen zou kennen van plaatsen die men passeert op weg naar de eindbestemming. Tot slot kon u in detail het exacte adres geven van uw eigen woonplaats, het adres van uw kerk en het adres van het restaurant waar u af en toe werkte (gehoor CGVS, p.3,4). Gecombineerd met het feit dat u uw secundair onderwijs afwerkte (gehoor CGVS, p. 4), lijkt het er dus op dat u wel goed was in het onthouden van straatnamen en adressen. U weet niet te overtuigen waarom u vele plaatsen in Jos niet kon situeren.

Op basis van alle bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in Jos. Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in Jos, kan ook geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolging door Boko Haram in Jos in 2011.

Het tweede door u aangehaalde probleem betreft het feit dat u bij een eventuele terugkeer naar Nigeria vreest dat uw dochter Favour, die op 18 november 2011 in België geboren werd, in Nigeria besneden zou worden. Ter ondersteuning legde u medische attesten neer waaruit blijkt dat u besneden werd en dat uw dochter Favour niet besneden werd.

Hierbij moet opgemerkt worden dat uit verschillende bronnen blijkt dat vrouwenbesnijdenis in Cross River state, de deelstaat waaruit u afkomstig bent, illegaal is (zie informatie administratief dossier). Ook in verschillende andere deelstaten van Nigeria werd de praktijk van vrouwenbesnijdenis buiten te wet gesteld. De vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Daarnaast blijkt uit diverse bronnen ook dat in Nigeria reeds sinds meer dan 10 jaar campagne gevoerd wordt tegen vrouwenbesnijdenis, zowel door buitenlandse als Nigeriaanse organisaties en zowel door NGO's als de Nigeriaanse overheid (zie informatie in het administratief dossier).

U verklaart dat vrouwenbesnijdenis gebruikelijk is in Nigeria, dat het gewoon is voor elk meisje en dat elk meisje het moet ondergaan (gehoor CGVS, p.13,14). Op de vraag of alle meisjes in Nigeria besneden worden, antwoordt u dat u het niet weet, maar dat het wel een gebruik is in Nigeria en dat uw dochter besneden zou worden, of u dat nu wilt of niet (gehoor CGVS, p. 14,17). Het CGVS beschikt echter over informatie dat ongeveer 30% van de Nigeriaanse vrouwen besneden wordt. Hoewel dit percentage aanzienlijk is, betekent dit ook dat 70%, ofwel de meerderheid van de Nigeriaanse vrouwen niet besneden wordt. Het is dus niet correct om te stellen dat alle meisjes in Nigeria besneden worden. Bovendien beschikt het CGVS ook over informatie dat er in Nigeria generatie na generatie een duidelijke daling is van het aantal besnijdenissen. Verder blijkt besnijdenis in de stedelijke gebieden af te nemen, maar komt het nog veel voor in rurale gebieden. Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in Jos, kunnen we ons enkel baseren op uw afkomst uit Calabar (gehoor CGVS, p.3). Calabar is de hoofdstad van de deelstaat Cross River - telde in 2006 371.000 inwoners - en kan dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als ruraal gebied.

U verklaart dat uw dochter bij een eventuele terugkeer naar Nigeria zeker besneden zou worden. U verklaart ook meermaals dat het niet mogelijk is om weerstand te bieden tegen de druk om een pasgeboren meisje te besnijden en dat men het sowieso doet, of je dat nu wil of niet (gehoor CGVS, p.14,15,17). Hierbij moeten enkele kanttekeningen geplaatst worden. Ten eerste verklaarde u zelf dat, als uw dochter op 18-jarige leeftijd zou terugkeren naar Nigeria, ze zou kunnen weigeren om besneden te worden en dat dit misschien gerespecteerd zou worden (gehoor CGVS, p.15). Als uw dochter op 18-jarige leeftijd zou kunnen weigeren, lijkt het toch mogelijk dat u, als moeder op 28-jarige leeftijd, ook zou kunnen weigeren dat uw dochtertje besneden wordt. Ten tweede beschikt het CGVS

over informatie dat vrouwen zich kunnen onttrekken aan besnijdenis door zich elders (buiten de eigen leefgemeenschap) te vestigen en steun te zoeken bij organisaties of lokale kerken (zie informatie administratieve dossier). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn er naast Cross River state nog vijf andere staten waar genitale verminking van vrouwen verboden is, namelijk Bayelsa, Ogun, Edo, Osun, en Rivers state (zie landeninformatie), waardoor verwacht kan worden dat u zich vrij op een plek in één van deze staten zou kunnen vestigen. U zou zich bijvoorbeeld in een stad kunnen vestigen. In een stad is de sociale controle lager, de praktijk van het besnijden is er veel minder courant en er zijn meer jobmogelijkheden. Als alleenstaande moeder zou dit zeker geen gemakkelijke opdracht zijn, maar uit eerder vermelde verklaringen blijkt dat u uw secundair onderwijs afwerkte, reeds werkzaam was in een restaurant en een bedrijf en uw vader hielp op de markt, hetgeen factoren zijn die erop wijzen dat u -desgevallend met assistentie van een lokale kerk of NGO- de nodige zelfstandigheid aan de dag zou kunnen leggen om u te hervestigen en voor uw levensonderhoud en dat van uw kind in te staan. Bovendien blijkt er ook in Calabar, de plaats waar u vandaan komt, een opvangtehuis voor vrouwen te zijn (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan niet worden besloten dat u niet in de mogelijkheid zou zijn om een gedwongen besnijdenis van uw dochters te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria. Gelet op al het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw identiteit, nationaliteit of reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster zowel op 5 september 2012 als op 7 september 2012 een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2012 zodat het omwille van een goede rechtsbedeling past deze beroepen met rolnummers 106 416 en 106 661 samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In het verzoekschrift gekend onder rolnummer 106 661 voert verzoekster in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals deze blijken uit het EVRM. In het verzoekschrift gekend onder rolnummer 106 416 blijkt dat verzoekster in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

3.2. Aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Verzoekster betoogt dat uit niets blijkt dat haar verklaringen niet met de waarheid overeenstemmen, dat bovendien niet mag worden vergeten dat zij getraumatiseerd is waardoor bewust feiten worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal moeilijk is. Het vergeten van details is in die omstandigheden dan ook volkomen menselijk en aannemelijk. Verder stelt zij dat zij tijdens het gehoor onder stress stond en niet gewend is om dergelijke vragen te krijgen. Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk enkele straatnamen kon opnoemen. Het is ook logisch dat zij niet alle straatnamen in Jos kon benoemen aangezien zij er slechts sinds 2006 woonde, te meer gelet op de alarmerende veiligheids-situatie waardoor zij de woonst slechts verliet ingeval van strikte noodzakelijkheid. Zij bracht haar dagen dan ook voornamelijk binnen door uit angst te worden verwond door de verschillende bomaanslagen. Dit wordt ook bevestigd door de raadsman van verzoekster in Nigeria (stuk 3). Verzoekster meent dat ook Belgische mensen moeite hebben met het benoemen van straten in hun directe leefomgeving, terwijl deze veilig kunnen worden betreden. Om dezelfde reden beschikt verzoekster evenmin over algemene kennis van de stad Jos, die niet haar geboortestad is en waar zij evenmin scholing genoot. Zij heeft echter wel degelijk kennis over de belangrijkste gebouwen in de stad. Verder stelt verzoekster dat zij nooit aandacht heeft besteed aan de straatnamen. Verzoekster benadrukt dat het Maria Regina-ziekenhuis in Jos een privéziekenhuis in materniteit betreft wat de reden is waarom de commissaris-generaal dit niet kon aantreffen in de algemene informatie. Verzoekster heeft haar vlucht evenmin als toerist voorbereid zodat zij de plaatsen die zij passeerde niet kon aanduiden.

Wat betreft het motief inzake de besnijdenis van haar dochter stelt verzoekster dat uit de algemene landeninformatie omtrent Nigeria blijkt dat vrouwenbesnijdenis voor meer dan 70% wordt toegepast en er nog regelmatig meisjes komen te overlijden na besnijdenis (stuk 8). Verzoekster verwijst tevens naar stukken 5, 6 en 7 waaruit volgens haar blijkt dat vrouwenbesnijdenis een lange traditie kent in Nigeria hetgeen zelfs door een mogelijke wet niet kan worden tegengehouden en hetgeen tot op heden niet wordt bestraft, ook al stemt de moeder er niet mee in. In de kranten verschijnen ook nog steeds foto's van vrouwenbesnijdenis. De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt stemt aldus niet overeen met de praktijk. Verzoekster meent dat haar verklaringen dan ook geloofwaardig en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoekster is van oordeel dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verzoekster meent voorts dat niet gemotiveerd wordt omtrent de subsidiaire bescherming. Zij stelt in ondergeschikte orde te voldoen aan de voorwaarden om subsidiaire bescherming te krijgen.

3.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde sinds de laatste vijf jaar in Jos woonachtig te zijn en dat haar vervolgingsproblemen zich aldaar hebben afgespeeld (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 13, p. 3).

De onwetendheden omtrent haar verblijfplaats, die in de bestreden beslissing worden vastgesteld, resulteren uit vragen waarop verzoekster had moeten kunnen antwoorden zo zij werkelijk verbleven heeft in de stad Jos. Aan verzoekster zijn op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een aantal vragen over Jos voorgelegd. Niet elke onjuist of blanco antwoord op vragen over Jos, zoals vastgesteld op het Commissariaat-generaal, leidt op zich tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, maar wel de totaliteit van onwetendheden en onvolledigheden. In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, kan een verblijf van vijf jaar in Jos bezwaarlijk worden beschouwd als een dermate kort verblijf waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn om haar directe leefomgeving te kunnen duiden. Evenmin kan de stelling van verzoekster dat zij meestal binnenshuis bleef overtuigen om de vastgestelde onwetendheden te verklaren. Zelfs indien zij inderdaad het merendeel van haar tijd doorbracht binnenshuis, is het geenszins aannemelijk dat zij ondanks haar vijfjarig verblijf in Jos, wat een aanzienlijke verblijfsperiode betreft, een dermate beperkte kennis van haar directe leefomgeving aldaar tentoonspreidt. Dit klemt des te meer nu verzoekster verklaarde ook gewerkt te hebben in Jos (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 4), dat zij soms mee naar de markt ging met haar vader en dat zij soms ook naar de kerk ging (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 7) zodat hieruit blijkt dat zij zich van tijd tot tijd wel degelijk buitenshuis begaf. De Raad stelt vast dat de onwetendheden over Jos die verzoekster tentoon heeft gespreid tijdens haar gehoor, dermate verregaand zijn dat deze, gelet op voorgaande bespreking, hoegenaamd niet kunnen worden verklaard door haar gebrek aan interesse in de straatnamen van Jos of het feit dat het haar geboorteplaats niet is en dat zij er geen scholing heeft genoten. Haar betoog dat zij wel degelijk enkele straatnamen kon vermelden, doet voorts geenszins afbreuk aan de vaststelling dat haar kennis over Jos dermate beperkt is dat geen geloof gehecht kan worden aan haar verblijf aldaar. Bovendien blijkt dat verzoekster deze straten – met uitzondering van één – verkeerd situeerde of zelfs helemaal niet kon situeren. Het motief inzake het Maria Reginaziekenhuis dient mede te worden gelezen in het licht van de overige onwetendheden en onjuistheden in verzoeksters verklaringen over Jos. De blote bewering van verzoekster over het Maria Reginaziekenhuis zonder dat zij deze concreet staaft, kan dan ook geen afbreuk doen aan het motief in de bestreden beslissing ter zake. De Raad ziet voorts geenszins in hoe het betoog dat zij niet als toerist haar vlucht organiseerde, afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoeksters kennis over Jos waar zij nochtans gedurende jaren verbleef dermate gebrekkig is dat dit afbreuk doet aan haar beweerde verblijf aldaar.

Waar verzoekster in essentie beweert dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden en onjuistheden te verklaren zijn door de verdringing van gebeurtenissen, stelt de Raad vast dat verzoekster deze blote bewering niet ondersteunt met een medisch attest waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor het haar onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekster legt desbetreffend geen enkel bewijs voor.

De Raad wijst er voorts op dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en samenhangend verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster stress had tijdens het gehoor en niet vertrouwd was met dergelijke vragen, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Elk gehoorgesprek brengt overigens emoties en stress met zich mee. Hiermee wordt door de ondervrager terdege rekening gehouden. Bovendien is in deze geen objectief gegeven voorhanden dat stress verzoekster verhinderd zou hebben haar asielaas volledig en juist te vertellen.

3.6. De brief van een advocaat is op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster te herstellen. Deze brief geschreven op vraag van verzoekster heeft geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

3.7. Aangaande vrouwenbesnijdenis in Nigeria stelde de commissaris-generaal het volgende: *“Hierbij moet opgemerkt worden dat uit verschillende bronnen blijkt dat vrouwenbesnijdenis in Cross River state, de deelstaat waaruit u afkomstig bent, illegaal is (zie informatie administratief dossier). Ook in verschillende andere deelstaten van Nigeria werd de praktijk van vrouwenbesnijdenis buiten de wet gesteld. De vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Daarnaast blijkt uit diverse bronnen ook dat in Nigeria reeds sinds meer dan 10 jaar campagne gevoerd wordt tegen vrouwenbesnijdenis, zowel door buitenlandse als Nigeriaanse organisaties en zowel door NGO's als de*

Nigeriaanse overheid (zie informatie in het administratief dossier). U verklaart dat vrouwenbesnijdenis gebruikelijk is in Nigeria, dat het gewoon is voor elk meisje en dat elk meisje het moet ondergaan (gehoor CGVS, p.13,14). Op de vraag of alle meisjes in Nigeria besneden worden, antwoordt u dat u het niet weet, maar dat het wel een gebruik is in Nigeria en dat uw dochter besneden zou worden, of u dat nu wilt of niet (gehoor CGVS, p. 14,17). Het CGVS beschikt echter over informatie dat ongeveer 30% van de Nigeriaanse vrouwen besneden wordt. Hoewel dit percentage aanzienlijk is, betekent dit ook dat 70%, ofwel de meerderheid van de Nigeriaanse vrouwen niet besneden wordt. Het is dus niet correct om te stellen dat alle meisjes in Nigeria besneden worden. Bovendien beschikt het CGVS ook over informatie dat er in Nigeria generatie na generatie een duidelijke daling is van het aantal besnijdenissen. Verder blijkt besnijdenis in de stedelijke gebieden af te nemen, maar komt het nog veel voor in rurale gebieden. Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in Jos, kunnen we ons enkel baseren op uw afkomst uit Calabar (gehoor CGVS, p.3). Calabar is de hoofdstad van de deelstaat Cross River - telde in 2006 371.000 inwoners - en kan dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als ruraal gebied. U verklaart dat uw dochter bij een eventuele terugkeer naar Nigeria zeker besneden zou worden. U verklaart ook meermaals dat het niet mogelijk is om weerstand te bieden tegen de druk om een pasgeboren meisje te besnijden en dat men het sowieso doet, of je dat nu wil of niet (gehoor CGVS, p.14,15,17). Hierbij moeten enkele kanttekeningen geplaatst worden. Ten eerste verklaarde u zelf dat, als uw dochter op 18-jarige leeftijd zou terugkeren naar Nigeria, ze zou kunnen weigeren om besneden te worden en dat dit misschien gerespecteerd zou worden (gehoor CGVS, p.15). Als uw dochter op 18-jarige leeftijd zou kunnen weigeren, lijkt het toch mogelijk dat u, als moeder op 28-jarige leeftijd, ook zou kunnen weigeren dat uw dochtertje besneden wordt. Ten tweede beschikt het CGVS over informatie dat vrouwen zich kunnen onttrekken aan besnijdenis door zich elders (buiten de eigen leefgemeenschap) te vestigen en steun te zoeken bij organisaties of lokale kerken (zie informatie administratieve dossier). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn er naast Cross River state nog vijf andere staten waar genitale verminking van vrouwen verboden is, namelijk Bayelsa, Ogun, Edo, Osun, en Rivers state (zie landeninformatie), waardoor verwacht kan worden dat u zich vrij op een plek in één van deze staten zou kunnen vestigen. U zou zich bijvoorbeeld in een stad kunnen vestigen. In een stad is de sociale controle lager, de praktijk van het besnijden is er veel minder courant en er zijn meer jobmogelijkheden. Als alleenstaande moeder zou dit zeker geen gemakkelijke opdracht zijn, maar uit eerder vermelde verklaringen blijkt dat u uw secundair onderwijs afwerkte, reeds werkzaam was in een restaurant en een bedrijf en uw vader hielp op de markt, hetgeen factoren zijn die erop wijzen dat u -desgevallend met assistentie van een lokale kerk of NGO- de nodige zelfstandigheid aan de dag zou kunnen leggen om u te hervestigen en voor uw levensonderhoud en dat van uw kind in te staan. Bovendien blijkt er ook in Calabar, de plaats waar u vandaan komt, een opvangtehuis voor vrouwen te zijn (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan niet worden besloten dat u niet in de mogelijkheid zou zijn om een gedwongen besnijdenis van uw dochters te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria."

De Raad wijst er vooreerst op dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt inzake zijn conclusies over vrouwenbesnijdenis in Nigeria toegevoegd is aan het administratief dossier (stuk 17). Geenszins wordt ontkend dat vrouwenbesnijdenis voorkomt in Nigeria. Dit blijkt tevens uit de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert. Waar verzoekster meent dat het echter gaat om 70 % in plaats van 30% en zich daarbij steunt op het artikel "*Intergenerational attitude change regarding Female Genital Cutting in Yoruba speaking ethnic group of Southwest Nigeria: A qualitative and quantitative enquiry*" wijst de Raad erop dat dit artikel slechts betrekking heeft op een studie uitgevoerd in het zuidwesten van Nigeria bij de Yoruba-sprekende etnische groep. Het percentage dat verzoekster aldus voorhoudt is geenszins representatief voor heel Nigeria, dit in tegenstelling tot de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept en waaruit blijkt dat ongeveer 30% van de Nigeriaanse vrouwen slachtoffer is van genitale verminking (administratief dossier, stuk 17, Algemeen Ambtsbericht Nigeria, 5 april 2011, p. 53). Verder blijkt, en dit wordt tevens bevestigd in de door verzoekster voorgelegde stukken, dat in bepaalde deelstaten van Nigeria vrouwenbesnijdenis strafbaar wordt gesteld. Door slechts te verwijzen naar een nog steeds bestaande praktijk van vrouwenbesnijdenis in Nigeria, die geenszins wordt ontkend door de commissaris-generaal, toont verzoekster niet aan dat zij zich niet kan vestigen in een deel van Nigeria waar deze praktijk minder courant is en zelfs verboden, dit te meer nu ook blijkt dat er ook opvangtehuizen zijn voor vrouwen die zich wensen te onttrekken aan vrouwenbesnijdenis (administratief dossier, stuk 17, Algemeen Ambtsbericht Nigeria, 5 april 2011, p. 57). Verzoeksters betoog kan niet overtuigen.

3.8. Waar verzoekster nog aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is

ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoekster haar, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad stelt evenwel vast dat zij daartoe geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van haar asielaanvraag en niet aannemelijk werden bevonden, zodat zij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

3.9. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.10. Waar verzoekster nog een schending beoogt op te werpen van het EVRM, en hiermee, zoals blijkt uit de uiteenzetting van het middel, lijkt te doelen op een schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor desbetreffend wordt gesteld.

3.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

Artikel 1

De zaken met rolnummers 106 416 en 106 661 worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER